

בע"ח (מרכז) 39373-04-13 - מישל ז'אן נ' מדינת ישראל

בע"ח (מרכז) 39373-04-13 - מישל ז'אן נ' מדינת ישראל מחוזי מרכז

בע"ח (מרכז) 39373-04-13

מישל ז'אן

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

[10.09.2013]

כב' השופטת ק. רג'יניאנו

החלטה

בפני עתירה לגלוי ראיה לפי סעיף 45 לפקודת הראיות (נוסח חדש) תשל"א - 1977.

1. המבקש הועמד לדין בתפ. 44357-06-12 בעבירות של שוד מזוין בחבורה והחזקת סם מסוכן לצריכה עצמית.

עבירות שעל פי הטענה בוצעו ביחד עם אחר ביום 30.11.10.

במהלך ההליך המשפטי הוצאו ע"י השר לביטחון הפנים 2 תעודות בדבר ראיות חסויות מטעמי אינטרס ציבורי חשוב.

תעודות החיסיון הוצאו ב-22.2.12 וב-21.3.13 והן מתייחסות, בין היתר, לדו"חות ידיעה, האזנות סתר ולדו"חות

עיקוב.

2. המבקש, באמצעות בא כוחו, עותר להורות למשיבה לגלות את זהותם של מוסרי המידע המתועדים בדו"חות

הידיעה ואת תוכנם של מכלול הדו"חות אשר הופקו ע"י היחידה העוקבת החל מתאריך 17.11.10 ועד לתאריך

26.11.10 וכן את האזנות הסתר החסויות מתאריך 30.11.10.

3. נטען בבקשה כי כתב האישום שהוגש נגד המבקש מהווה חלק מפרשה רחבה אשר נחקרה ע"י המשטרה לאורך

תקופה ממושכת, אחרי כנופיית שודדים, במהלכה בוצעו פעולות חקירה ועיקוב רבות ונתקבלו מידעים. נטען, כי

פעולות החקירה והעיקוב בוצעו לגבי אחר, אשרף אבו נאסר, שבסופו של יום לא הוגש נגדו כתב אישום. נטען, כי בידי

המשיבה דו"חות ידיעה שנמסרו לחוקרים באשר לזהותם של החשודים בביצוע אירועי השוד, וחשיפת זהותם של מוסרי

המידע ודו"חות העיקוב, עשויה לסייע למבקש בניהול משפטו. מנגד, אי חשיפת החומר החסוי עלול לפגוע פגיעה

ממשית בהגנתו של המבקש. הוא הדין לגבי האזנות הסתר מיום 30.11.10. לטענת המבקש, מאחר ונמסרו לידי

ההגנה האזנות סתר אחרות מאותו תאריך, הטענה כי יש בחשיפתן של האזנות הסתר מיום 30.11.10 (החוסות בצילה

של תעודת החיסיון) כדי לחשוף דרכי עבודה של המשטרה, הינה תמוהה.

4. בדיון בפניי נטען, כי הראיות עליהן סומכת המאשימה הינן נסיבתיות ולפיכך קיימת חשיבות יתרה לגילוי החומרים החסויים הנ"ל.

במהלך הדיון חזרו באי כוחו של המבקש מהבקשה לגילוי זהותם של מוסרי המידע.

5. המשיבה מתנגדת לגילוי הראיות החסויות, וטוענת כי גילוי הראיות עלול לפגוע באינטרס ציבורי חשוב, בעוד שאי גילוי אינו פוגע בהגנת המבקש.

ב"כ המשיבה טען, כי אין חולק שהשוד נושא כתב האישום בוצע ע"י שניים, אחד מהם, לטענת המשיבה, הוא המבקש. באשר לשני, משלא נאספו לגביו ראיות לכאורה, לא הוגש נגדו כתב האישום.

באשר לדו"חות העיקוב נטען, כי הדו"חות נושא הבקשה אינם מתייחסים לאירוע נושא כתב האישום ואין בהם כדי לסייע, ומשכך אינם רלוונטיים להגנת המבקש.

באשר להאזנות הסתר טען ב"כ המשיבה, כי המשיבה סברה, וסבורה גם היום, שההאזנות אינן רלוונטיות, אולם משביקשה ההגנה לעיין בהם, במחשבה נוספת ומחמת הזהירות, נתקבלה ההחלטה להוציא לגביהן תעודת חיסיון. נטען כי בכל מקרה אין בהן כדי לסייע להגנת המבקש.

6. דיון והכרעה:

סעיף 45 לפקודת הראיות קובע:

"אין אדם חייב למסור, ובית המשפט לא יקבל, ראיה אם שר הביע דעתו, בתעודה חתומה בידו, כי מסירתה עלולה לפגוע בעניין ציבורי חשוב, אלא אם מצא בית המשפט הדין בדבר, על-פי עתירת בעל דין המבקש גילוי הראיה, כי הצורך לגלותה לשם עשיית צדק עדיף מן העניין לא לגלותה".

נקודת המוצא ונקודת הסיום בנושא החיסיון הוא הצורך בעשיית צדק למבקש ובקיומו של משפט הוגן. על פי שני אלה יוכרע הדין בבקשה. שאלת החיוניות אינה תאורטית ובבחנת על פי נסיבותיו הקונקרטיות של המקרה, תוך הערכה של מקומה ומשקלה במכלול הראיות, לאור יריעת המחלוקת בין הצדדים ובחינת השאלה אם גלום בראיה פוטנציאל העשוי על פי קנה מידה אובייקטיבי לעורר ספק סביר באשמת הנאשם (ע"פ 889/96 מאזריב נ' מדינת ישראל וכן בש"פ 838/84 ליבני נ' מדינת ישראל).

ההכרעה בשאלה תלויה בעובדות הספציפיות של כתב האישום, וביריעת המחלוקת שבין הצדדים. בתום הדיון קיבלתי לעיוני את הראיות שנחסו על פי שתי תעודות החיסיון.

לאחר שעיינתי בידיעות המודיעיניות, בדו"חות העיקוב ובתמלילי האזנות הסתר ונתתי דעתי לכתב האישום המונח בפניי ולטיעוני ב"כ הצדדים ובהתחשב ביריעת המחלוקת, הגעתי להחלטה שיש לדחות את העתירה, וזאת מן הטעם שכל הראיות הנ"ל אינן רלוונטיות להגנת הנאשם ואין בהן פוטנציאל שעשוי לסייע למבקש בהגנתו.

לאור האמור לעיל, מטעמים שבאינטרס הציבורי, שוכנעתי שאין לגלות תוכנם של המסמכים נושא עתירה זו, החוסים תחת תעודות החיסיון.

סוף דבר, העתירה נדחית.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לב"כ הצדדים.

החומר החסוי הוחזר לכספת ביהמ"ש ויימסר לב"כ המשיבה ביום הדיון.

ניתנה היום, ו' תשרי תשע"ד, 10 ספטמבר 2013, בהעדר הצדדים.